

[Indenrigsministeren.]

er jo i bemærkningerne givet ret fyldige oplysninger, og det skal også siges, at i det aktstykke, jeg har sendt til finansudvalget, var der givet meget detaljerede oplysninger om hele sagens gang og alle beløbene. Så kan man måske spørge mig, hvorfor jeg ikke straks forelagde dette problem i et lovforslag. Det har jeg egentlig også overvejet, og når jeg ikke gjorde det, var det, fordi tidsfaktoren spillede ind. Jeg vil gerne benytte lejligheden til her, nu da alle har givet udtryk for velvilje over for lovforslaget og lovet en saglig behandling, at bede om, at der foruden velviljen og sagligheden også må være en vis hurtighed i behandlingen. Det skulle ikke gerne være sådan, at lovforslaget kom til at ligge her for længe, således at hele byggeriet deroppe sinkes, hvorved fællesfunktionerne ikke bliver færdige, så Dronning Alexandrines hospital kan bruge disse, når hospitalet er færdigudbygget.

Når jeg ikke straks fremsatte det som lovforslag, var det først og fremmest på grund af tidsfaktoren, men dertil kommer så, at vi — skal vi sige det på den måde — jo principielt har givet tilslutning til bygning af dette statshospital. Finansudvalget har i et aktstykke på de første 14 mill. kr., hvori man skitserede projektet, i princippet taget stilling til, at der skulle bygges et statshospital, og dertil kommer yderligere, at vi jo har bygget andre statshospitaler uden lov. Vi har udvidet Viborg statshospital for 30 mill. kr. uden lov og Århus for 35 mill. kr. uden lov, og derfor følte jeg mig nogenlunde på sikker grund, da jeg gik til finansudvalget. Jeg har ikke haft noget imod at fremsætte dette lovforslag, og da det viste sig at være et ønske fra alle partier, gjorde jeg det så hurtigt, det kunne lade sig gøre, men jeg beder om, at det ikke bevirker, at vi får forsinket sagen alt for meget.

Det ærede medlem fru Clara Munck var også inde på spørgsmålet om hurtigheden i færdiggørelsen af de store projekter deroppe, og det ærede medlem sagde, at det var rart, om man fik antydning, hvad man kunne komme ud for. Ja, det er jo noget svært. De beregninger, vi har gjort nu sidst, hviler på priser fra januar 1962. Der er formodentlig allerede sket noget siden, men forudsætningen for, at dette beløb kan holde, er, at vi

får projektet gennemført på de 6 år, som er nævnt i bemærkningerne. For lige så snart vi skal strække det længere, bliver det adskilligt dyrere, og begrundelserne for, at det bliver dyrere, er jo understreget i bemærkningerne til lovforslaget.

Jeg tør ikke nævne beløb for montering her, men jeg vil gerne sige, at montering har ikke været med i nogle af de aktstykker, der har været sendt til finansudvalget, og det er almindelig praksis, at man venter med det, indtil man er kommet så langt frem, at man bedre lokalemæssigt kan vurdere, hvad der skal bruges til montering.

Det ærede medlem fru Clara Munck var inde på spørgsmålet om de 160 senge, der var skåret ned til 100, og de 120, der var skåret ned til 80. Jeg vil gerne i samme forbindelse svare det ærede medlem fru Else-Merete Ross, der også var inde på dette problem, idet hun spurgte, om det også var lægeligt forsvarligt at skære sengepladserne ned fra 160 til 100 for de sindslidende og fra 120 til 80 for de åndssvages vedkommende. Jeg tror, jeg kan besvare det på den måde, at selvfølgelig vil de læger på Færøerne, der skal beskæftige sig med disse problemer, så givet helst have, at antallet af sengepladser for sindslidende bliver 160, og antallet af pladser for åndssvage bliver 120.

Det er klart, at jo flere pladser for sindslidende, jo større, skal vi sige bevægelighed kan der blive i behandlingsformen, og derfor gjorde vi det på den måde, at selv om vi skar pladserne ned fra 160 til 100 og fra 120 til 80, blev de fællesfunktioner, som skal betjene de 160 og 120 pladser, ikke skåret ned, for den nedskæring, der i den forbindelse ville være blevet tale om, var så lille, at jeg ikke fandt grund til at gøre de pågældende fællesfunktioner så meget mindre. Deri ligger, at når hospitalet engang er færdigt, har man fællesfunktioner af en sådan størrelse, at de er tilstrækkelige, hvis man til den tid fra færøsk, fra lægelig og fra statens side mener, at hospitalet bør udbygges til at omfatte 160 sindslidende og 120 åndssvage.

Det ærede medlem fru Clara Munck var inde på spørgsmålet om den barak, som var bygget til Dronning Alexandrines hospital. Jeg kan i den anledning sige, at den pågældende barak, som benyttedes til pleje-